

[Melchior.]

reaktionær eller progressiv virker så latterlig. Der bruges udtryk som »sammenrotning« – man er sandelig ikke kræsen i udtryksmetoder. Jeg håber, at undervisningsministeren, som man kender som en besindig minister og forhandler, vil være i stand til at tage afstand fra ord som »sammenrotning«. Hvorfor dog ikke anerkende, at der kan være flere sagligt motiverede syn på den samme sag ud fra de samme gode hensigter og motiver?

Usikkerheden om, hvorvidt man kan skaffe praktikpladser til EFG-lærlingene, er jo netop til gunst for mesterlærens bevarelse, fordi man ved mesterlære – jeg kan for øvrigt ikke lide ordet »mesterlære«, jeg foretrækker at kalde det for »svendelære«, for det er svend, man bliver, og ikke mester, når man har stået nogle år i lære – men ved svendelæren starter man jo ikke, før man har en plads, medens man ved EFG kan risikere at blive sendt ind i en skole et år, hvorefter man altså ikke ved, som så mange af ordførerne her har påvist det, om man med sikkerhed har en praktikplads. Det er for øvrigt noget, vi kender fra andre uddannelsesområder. Må jeg erindre om, at når man går på journalisthøjskolen, så ved man ikke, når man starter sin skoleuddannelse med de første halvandet år, om man har en praktikplads halvandet år senere eller ej. Det har nu fungeret sådan i ret mange år, og det findes også på andre uddannelsesfelter, så der er ikke grundlag for alt dette skrig.

Hvorfor ikke anerkende, at brancherne er forskellige? Jeg har for nogle få timer siden været sammen med nogle hotelfolk, som alle var enige om, at de i hvert fald ikke tog EFG-lærlinge. Jeg var forleden sammen med nogle bankfolk, hvor man var enig om, at de i hvert fald ikke tog EFG-lærlinge, men at de ville have lærlinge og elever på klassisk manér. Hvorfor ikke anerkende at der er forskellige fag? Der er jo andet end Arbejdsgiverforeningen. Der er Industrirådet, og der er Håndværksrådet, og der er butiksfagene, og der er kontorfacene at tage hensyn til, der er forskellige forhold, forskellige behov i forskellige fag. Hvorfor skulle det så være reaktionært at sige, at vi ikke i 1977 kan bestemme, hvorvidt svendelærens endelige ophør skal være i 1982, når der dog er åbnet adgang til, at branchens egne faglige repræsentanter senere, når erfaringerne er større, end de er i dag, kan tage

stilling til, at i det fag har vi brug for det, og i det andet fag har vi brug for noget andet?

Altså man kan se forskelligt på det, man kan se forskelligt på det centraliserede og på rationaliseringsgevinster ved at have én uddannelse fremfor at have to, men dette at give mulighed for at vælge mellem to grunduddannelsesformer inden for de praktiske erhverv kan vel aldrig nogen sinde betragtes som reaktionært. Jeg opfordrer derfor alle til at stemme efter deres overbevisning – det siger sig selv – lad os dog have respekt for hinandens gode motiver og ikke begynde at skyde hinanden grimme hensigter i skoene.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Flere af ordførerne har i debatten været inde på organisationernes rolle i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag. En enkelt ordfører sagde, at organisationerne havde krævet at sætte hvert et komma i lovforslaget. Det er selvfølgelig ikke rigtigt. Dels er det lovforslag, der er fremsat, på enkelte områder afvigende fra nogle af de indstillinger, organisationerne er kommet med, dels har organisationerne på intet tidspunkt påberåbt sig, at lovforslaget skulle gennemføres fuldstændig uændret.

Man har sagt, at der var 3 punkter i dette lovforslag, der var afgørende for organisationerne. Det ene vedrørte elevrefusionen, det andet styringen og det tredje § 16, altså bortfaldet af mesterlæren fra 1982. Da det var § 16, der gav problemer i forhandlingerne i undervisningsudvalget, er det selvsagt omkring dette punkt, debatten har drejet sig, men dermed er ikke sagt, at organisationerne har krævet totalt at få gennemført deres synspunkter.

Hr. Palle Simonsen var også inde på dette spørgsmål og henviste til udtalelserne i Børsen. Jeg vil gerne erindre hr. Palle Simonsen om, at jeg bad udvalget, ordførerne, om selv at tage et møde med organisationerne og høre organisationernes synspunkter. Man havde, hvis man havde taget imod dette tilbud, kunnet undgå den situation, at man her i dag kan spille på, hvad jeg har refereret, og hvad der nu refereres i et dagblad. Jeg har selvsagt spurgt organisationerne, jeg har modtaget svar, og jeg har bragt dette svar videre både skriftligt og mundtligt i undervisningsudvalget.

Man har også stillet mig spørgsmålet, om jeg troede, organisationerne ville stå fast på disse